Η λατρεία του μέλλοντος (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 31 Δεκεμβρίου, 2012

Η είσοδος σε νέο έτος συνοδεύεται από πανηγυρισμούς, ανταλλαγές ευχών και προσδοκία για ένα καλύτερο αύριο. Είναι χαρακτηριστικοί οι στίχοι αποπομπής του παλαιού και υποδοχής του νέου έτους.

Γέρε χρόνε φύγε τώρα,

πάει η δική σου η σειρά,

ήρθε ο νέος με τα δώρα

με τραγούδια με χαρά!

Το απερχόμενο έτος προβάλλεται ως αποδιοπομπαίος τράγος, στον οποίο φορτώνονται όλα τα δυσάρεστα συμβάντα. Αλλά όμως ο χρόνος δεν είναι υπεύθυνος για κάτι ούτε ευχάριστο ούτε θλιβερό. Λέγεται βέβαια ότι ο χρόνος γιατρεύει τα πάντα στη φιλολογική και όχι βιολογική γλώσσα. Και όμως ο ορθολογικός άνθρωπος, που καυχάται ότι ξεπέρασε τις προκαταλήψεις και δεισιδαιμονίες του παρελθόντος, ο άνθρωπος, που καυχάται ότι αποτίναξε ακόμη και τον ζυγό του Θεού, του μέγιστου δυνάστη, προσδοκά στην αρχή κάθε νέου έτους. Τί προσδοκά; Εκείνο που εύχεται: Υγεία πάνω απ’ όλα, όπως τονίζεται. Ευτυχία στη συνέχεια. Οικονομική προκοπή τέλος, αν και ενδόμυχα το τοποθετεί πρώτο ταυτίζοντάς την με την ευτυχία και παραβλέποντας την υγεία, που κατά κανόνα θεωρεί δεδομένη!

Κακό είναι να ελπίζει και να προσδοκά κάποιος; Ασφαλώς όχι. Η ελπίδα είναι κατ’ εξοχήν αρετή του πιστού. Όμως εμείς καυχόμαστε πλέον για την απιστία μας. Τότε σε τι ελπίζουμε; Ο Γάλλος διανοούμενος Αλμπέρ Καμύ με την οξυδέρκεια που τον διέκρινε τόνισε κάτι πολύ βαθύ και χαρακτηριστικό των ανθρώπων που ζουν χωρίς μεταφυσική ελπίδα: «Το μέλλον είναι η μόνη υπερβεβαιότητα των ανθρώπων χωρίς Θεό»! (Ο επαναστατημένος άνθρωπος). Όταν ο άνθρωπος στραγγαλίσει μέσα του την πηγή της ελπίδας, καταφεύγει σε μάταιες ενδοκοσμικές ελπίδες. Εγκαταλείποντας

τον ορθολογισμό, για τον οποίο καυχάται, θεοποιεί τα στοιχεία της φύσεως, αν και μέμφεται τους προγόνους του που έπρατταν το ίδιο. Έτσι μεταξύ άλλων θεός αναγορεύεται και ο χρόνος και πιο συγκεκριμένα το έτος. Θεός βραχύβιας βέβαια διάρκειας, αφού έχει ημερομηνία λήξεως και κατ' αυτήν αποπέμπεται ως υπεύθυνος για τη μη εκπλήρωση των προσδοκιών, των προσδοκιών που είναι γεμάτες από ματαιότητα και εν πολλοίς από ανοησία.

Κατ' αρχήν το έτος δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια πρακτική μονάδα μέτρησης του χρόνου. Η αρχή του είναι συμβατική και ορίζεται σε διαφορετική χρονική στιγμή σε διαφόρους πολιτισμούς. Η μωρία του συγχρόνου ανθρώπου, ο οποίος φαίνεται να παραπαίει έχοντας εν πολλοίς απολέσει τις ελπίδες που εναπέθετε κατά το παρελθόν στον επιστημονικό και στον κοινωνικοπολιτικό μεσσιανισμό, εντείνεται με το να αποδέχεται ολοένα σε μεγαλύτερο βαθμό ότι τα πάντα ρυθμίζονται από τα ζώδια και να μετατρέπει την απάτη των αστρολόγων σε νέα λατρεία υπό τα απαθή βλέμματα τόσο των ειδικών επιστημόνων όσο και των άλλων υπευθύνων πολιτικών, διανοητών και πνευματικών καθοδηγητών. Είναι αδιανόητο περιοδικό ή εφημερίδα να μη διαθέτει στήλη ωροσκοπίου! Αλλά και πλείστα όσα «πνεύματα» απελευθερωμένα από τον Θεό έχουν υποκύψει στη δαιμονολατρεία μέσω της αστρολογίας και βιώνουν αρχίζοντας την ημέρα τους με την ανάγνωση του προσωπικού τους ωροσκοπίου, το οποίο συντάσσει έναντι αδρής αμοιβής γόης της μεταφυσικής απάτης πλανόμενος και πλανών!

Ας αναλύσουμε τις συνήθεις ευχές, τις οποίες αναφέραμε στην αρχή του άρθρου.

Υγεία, υγεία πάνω απ' όλα. Υγεία, την οποία αναγνωρίζουμε ως το πολυτιμότερο αγαθό μόνον όταν τη χάσουμε. Τότε για να την ξαναποκτήσουμε δαπανούμε όλα όσα αποκτήσαμε στην ξέφρενη πορεία μας προς συσσώρευση πλούτου βλάπτοντάς την καθημερινά με τη στάση στον βίο μας. Φυσικά όλοι μας εννοούμε την βιολογική μας υγεία και μόνο. Η πνευματική βρίσκεται εκτός του κύκλου των ενδιαφερόντων μας, ακόμη και αν πιστεύουμε ότι υπάρχει και τέτοιου είδους υγεία. Ξεκινώντας από τη βιολογική υγεία έχουμε να παρατηρήσουμε ότι θαυμάσιες συμβουλές για τη διατήρησή της βρίσκονται στον λόγο που μας αποκάλυψε ο ίδιος ο Θεός στο πρόσωπο του Χριστού. Επιλέγω μεταξύ αυτών την «Μη μεριμνάτε δια την αύριον». Είναι η συμβουλή, που έχει τους ολιγότερους ακολουθούντες αυτήν. Η μέριμνα έχει καταστεί αναπόσπαστη από τον βίο μας και το άγχος έχει καταστεί σύμφυτο με την ύπαρξή μας. Όλοι το αναγνωρίζουμε, όλοι αποδεχόμαστε ότι ροκανίζει το προσδόκιμο της επιβίωσής μας, όλοι έχουμε ακούσει γιατρούς να μας συμβουλεύουν να το ελαττώσουμε, αλλά και όλοι ακούσαμε γεροντότερους να μας ερωτούν: Τι είναι αυτό το άγχος που σας βαραίνει; Εμείς στα νιάτα μας δεν το γνωρίζαμε. Όμως πώς να απαλλαγούμε από ένα ιδιάζον γνώρισμα της σύγχρονης κοινωνίας; Να μία ακόμη σύγχρονη θεότητα. Από ένα σύνολο ανθρώπων ελευθέρων και, κατά συνέπεια, υπευθύνων η κοινωνία μετασχηματίζεται σε θεότητα άτεγκτη, η οποία επιβάλλει

τους κανόνες της, κοινωνικούς, πολιτικούς, οικονομικούς. Και οι άνθρωποι είναι υποχρεωμένοι να εφαρμόζουν αυτούς τους κανόνες, όχι τις εντολές του Θεού. Μάλιστα οι αρχιερείς της θεότητας Κοινωνία, τα μάλα επωφελούμενοι από τη λατρεία της, όπως και οι αρχιερείς των ειδωλικών θεοτήτων κατά την αρχαιότητα, έχουν πείσει τους οπαδούς της ότι οι νόμοι της έχουν την ισχύ φυσικών νόμων. Δεν είναι η ανθρώπινη απληστία υπεύθυνη για την κοινωνική αδικία, είναι οι νόμοι της αγοράς. Αλλά τότε τι αναμένουμε από το νέο έτος; Να μετατραπεί η θεότητα σε καλή; Να σκύψει επάνω από τον ανθρώπινο πόνο και να τον σηκώσει στην πλάτη της τιμωρώντας παραδειγματικά τους λάτρεις του χρήματος, οι οποίοι οδήγησαν τους πλείστους λαούς του πλανήτη εγγύς του αφανισμού με την υπερεκμετάλλευση και την καταλήστευση του πλούτου των χωρών τους; Πιστεύουμε ότι θα εμφανιστούν καλύτεροι πολιτικοί, οι οποίοι πρόθυμα θα θυσιαστούν για το καλό των πολιτών, που τους εξέλεξαν; Τίποτε από αυτά δεν πιστεύουμε και τίποτε στην ουσία δεν προσδοκούμε. Απλά λέμε μια ευχή, γιατί δεν έχουμε τι άλλο να κάνουμε!

Ευτυχία, ευχόμαστε μετά την υγεία. Αλλά τι είναι ευτυχία; Είναι να έχουμε πολλά χρήματα, ώστε να διαπρέπουμε ως άνθρωποι καταναλωτές; Αλήθεια αυτά τα τριάντα έτη που κράτησε η ονειροφαντασία μας αισθανθήκαμε πιο ευτυχισμένοι, απ’ ότι τώρα που ξεπροβοδούμε έναν ακόμη αποδιοπομπαίο τράγο; Οι παλαιότεροι δεν αναπολούμε στιγμές αθωότητας της παιδικής μας ηλικίας, της γεμάτης από στερήσεις; Δεν αναπολούμε τις στιγμές που μέσα στην άγρια νύχτα τσαλαβουτούσαμε στις λάσπες, για να φέρουμε το μήνυμα της γέννησης του Θεανθρώπου με αμοιβή μια κουλούρα και λίγους ξηρούς καρπούς; Δεν αναπολούμε το φτωχικό μας σπίτι, στο οποίο θερμαινόταν ένας και μόνο χώρος, ενώ στους άλλους επικρατούσαν θερμοκρασίες ψυγείου; Γιατί τις αναπολούμε; Επειδή τότε οι ψυχές επικοινωνούσαν, με συνδετικό κρίκο την κοινή πίστη στον Θεό της ελπίδας, της αγάπης, της ειρήνης. Επειδή τότε την ευτυχία δεν την όριζαν, αλλά τη βίωναν μέσα στις στερήσεις και τον μόχθο του βίου. Εμείς ανταλλάξαμε την ευτυχία εκείνη με την ψεύτικη της οικονομικής ευμάρειας. Και θα κυλούμε σαν το Σίσυφο τον λίθο προς την κορυφή του λόφου ελπίζοντας πως εκεί λαμβάνουν τέλος τα βάσανά μας. Και ο λίθος θα κατρακυλά στο τέλος του έτους στα ριζά, για να επαναληφθεί το επόμενο το βάσανο κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Ελπίδα δεν γεννά το μέλλον, αλλά η πίστη στον Θεό.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»